

hovedtræk det foreliggende forslag til lov om ændringer i lov om arbejdsanvisning og arbejdsløshedsforsikring m. v. (lovforslag nr. 34) og respekterer på samme måde som dette det igangværende arbejde i den socialreformkommission, der i 1964 blev nedsat på venstres initiativ.

Denne hensyntagen til socialreformkommissionens arbejde betyder, at forslagsstillerne har afstået fra på dette tidspunkt at foreslå ændringer, der berører selve strukturen i det sociale trykkesystem. Sådanne videregående ændringer vil formentlig bedst kunne ske som led i en samlet socialreform, ligesom spørgsmålet om, hvorvidt der i et fremtidigt socialt trykkesystem overhovedet vil være behov for sygekasserne som en særskilt opbygning, eller om de opgaver, som i dag er henlagt til disse, vil kunne løses bedre på andre måder, f. eks. inden for et samlet socialt sikkerhedsnet, må forventes afklaret på grundlag af bl. a. socialreformkommissionens arbejde.

Selv om hensynet til socialreformkommissionen således betyder, at de foreslåede ændringer er begrænset af de hidtidige rammer og opdelinger og undgåeligt vil have midlertidighedens karakter over for de yderligere muligheder for forbedringer og forenklinger, der efter venstres opfattelse vil ligge i en samlet reform af det sociale trykkesystem på tværs af den nuværende og historisk betingede struktur, ønsker forslagsstillerne selvfølgelig også at medvirke til, at det sociale trykkesystem kan fungere bedst muligt i tiden, indtil en virkelig reform kan nås. Forslagsstillerne skal imidlertid samtidigt stærkt understrege forventningen om, at arbejdet i socialreformkommissionen fremskyndes mest muligt.

I forbindelse med folketingets beslutning af 29. maj 1964 om nedsættelse af en socialreformkommission blev det fra alle partier fremholdt som en forudsætning, at kommissionens nedsættelse ikke må standse eller forsinke ajourføringen af sociale ydelser eller hindre, at der gennemføres nydannelser, som måtte vise sig påkrævet. Forslagsstillerne er fortsat af denne opfattelse, både når det gælder de sociale ydelser og de bestræbelser for administrativ rationalisering og effektivisering, der ofte kan være et praktisk bidrag til at føre nye sociale fremskridt ud i livet, bl. a. ved at frigøre fornøden kvalificeret arbejdskraft dertil.

Inden for disse rammer anser forslagsstillerne ændringer efter de anførte retningslinier for særligt påtrængende. De nuværende dagpengesatser, der selv for en familieforsørger udgør mindre end 200 kr. om ugen, står ikke i rimeligt forhold til det nuværende almindelige indkomstniveau og betyder en

hård belastning af dem, hvis erhvervsøve svigter på grund af sygdom. En forbedring heraf er også en selvfølgelig konsekvens af den foreslåede forhøjelse af dagpengene ved arbejdsløshed og sammen med denne et skridt i retning af den sociale grundsikring, venstre ønsker.

Det ensartede sociale behov, som dagpengene tilsigter at imødekomme, uanset om den normale indtjenings svigten skyldes sygdom eller arbejdsløshed, havde gjort det naturligt, om regeringen samtidig med forslaget om forhøjede dagpengesatser i arbejdsløshedstilfælde havde foreslået sygedagpengene forhøjet tilsvarende. Dette skete imidlertid ikke til trods for, at både regering og opposition forud for valget havde fremført ønsker om ajourføring af satserne på begge disse områder. Det kan endvidere ikke være rimeligt, at fremsættelsen af et sådant forslag i givet fald venter til umiddelbart efter, at arbejdsmarkedets parter eventuelt har afsluttet nye overenskomster.

Da midlerne til sygelønsordningen for lønarbejdere — ud over et tilskud fra staten på en sjettedel — tilvejebringes af arbejdsmarkedets parter med henholdsvis en tredjedel eller 3 øre pr. arbejdstime af arbejderne og to tredjedele eller 6 øre pr. arbejdstime af arbejdsgiverne, må eventuelle ændringer i sygelønsordningen forhandles med disse parter. Dette må især gælde, såfremt ordningen fortsat i det væsentlige forudses finansieret af disse på samme måde og eventuelt i samme forhold som hidtil. En forhøjelse af sygelønsordningens dagpengesatser for eksempelvis forsørgere fra de nuværende 198 kr. pr. uge til 300 kr. pr. uge (= maksimumsgrænsen for dagpenge i arbejdsløshedstilfælde efter det foreliggende lovforslag nr. 34) eller med ca. 50 pct. ville i så fald formentlig nødvendiggøre en forhøjelse af arbejderes og arbejdsgiveres bidrag til henholdsvis 5 og 10 øre pr. arbejdstime.

Ved siden af denne mulighed har forslagsstillerne ønsket at pege på, at man som en anden mulighed kan overveje at forhøje mindstebeløbet i den almindelige frivillige dagpengesikring, jfr. lovens kap. V., til 15 kr. (= det foreslåede mindstebeløb for dagpenge ved arbejdsløshed), medens sygelønsordningen får karakter af en overbygning herover. Valget mellem disse muligheder og deres endelige udformning må bero bl. a. på forhandlinger med arbejdsmarkedets parter.

Grænserne for den frivillige dagpengesikring, lovens kap. V., må ajourføres sideløbende med sygelønsordningens. I forbindelse hermed anser forslagsstillerne en særlig forhøjelse af den nuværende meget lave maksimumsgrænse for hjemmearbejdende eller medhjælpende husmødres adgang